

Syn for Sagn, og saae, at de endogsaa her havde saamegen Kjendskab til det menneskelige Hjerte, at de vidste, at den Syges Haand er mere aaben end den Karffes, den Sorgfuldes mere end den Muntres. — Ved Graven traf jeg en gammel Kjærling, som strax gav sig i Snak med mig, rimeligvis fordi hun nok kunde see, at jeg var af „de Langveis“; hendes Mand, den arme Staffel, laa oppe paa Graven, fortalte hun, og det var for Zinene. For nogen Tid siden var han bleven blind paa det ene Øie, og det andet havde ogsaa været daarligt, men da han kom til Doctoren, fik denne det bedste af dem ud; han havde rigtignok ikke selv Troen paa, at Kilden kunde hjælpe, sagde hun ganske oprigtigt, men hun havde dog ligesaa gjerne villet prøve det med ham, „thi naar Hustruens høre har Troen, mon den saa dog ikke kan hjælpe Manden?“ Den virkelig smukke Tante, der laa i de sidste Ord, slog mig, og jeg passerede videre med Konen, som nu fortalte mig, hvorledes hun som Barn selv havde været blind, men var bleven helbredet en Sanct Hans Nat her paa Graven, og endte med at bede mig om en Gave til den stakkels blinde Mand. Den fik hun naturligvis, og jeg gif op paa Graven; kort efter begyndte Manden, som hele Tiden havde ligget og klynnet, at kalde paa hende og udsæde smaa Eder og Skjælsord over „den Satans Torte“. Hun kom nu berop, og efter noget Skjænderi vandrede de bort, men neppe vare de komne ned af Graven, før hun hidsig begyndte at bebrejde ham, at han ikke havde kunnet ligge længere stille, der kom jo mange Mennesker endnu, som vilde give dem Noget, og Alt hvad hun havde „hent“ var et Par Mark. Da jeg senere ud paa Natten vandrede igennem Byen, hørte jeg et frygteligt Mændshuggeri i et Telt, det var Dorte og hendes Mand, som havde drukket sig temmelig fulde, og nu sloges om de suurterhvervede Penge, som Manden gjorde Forbring paa, siden de dog igrunden vare givne til ham. En saa udsat Samling af Skjælsord, og en saadan Genialitet i Sammensætningen af himmelraabende Eder, som der falder imellem disse kjærlige Skælfolk, har jeg aldrig drømt om Muligheden af: først den næste Dag, da jeg var kommen til at nævne Synges-Torte i en Samtale med Sognefogden, og han fortalte mig, at Manden havde været længe i Forbedringshuset, og at hun havde gjort mange Forsøg paa at blive værdig til den samme Skjebne, kunde jeg forstaae, hvor de kraftige Udtryk skreve sig fra.

Senad Midnat var Graven allerede forladt af de Syge, og kun et Par Bønderoner sadde der endnu i gemytlig Samtale med den hellige Gravs Vogterfæ. Samtalen dreiede sig først om de Mirakler, der vare skete her, og jeg hørte mange underlige Fortællinger om mærkelige Helbredelser, som Fortællerne imidlertid desværre ikke selv havde oplevet, men kun havde paa anden Haand, i Reglen fra „en Søster, som selv havde hejdet ham“ eller „en Broder, som havde seet Haanden, dengang den var raff igjen“. Da dette Emne var udtømt, satte den ene Rone sig til Rette paa Jorden og begyndte med en vis ondskabsfuld, men velmeent Glæde: „Nu skal jeg fortælle Jer Nyt!“ og meddeelte derpaa Omegnens nyeste Chronique scandaleuse, til lystig Fryd for Tilhørerne; men da jeg havde hørt Historien om „Smedens Datter“ og den om „Mandenovre fra Everig“, og mærkede, at de ikke stode i den fjerneste Forbindelse med Kilden, men blot kunde bevirke, at Sanct Helena sank dybere og dybere ned i Jorden, gif jeg bort, for ikke reent at faae det høitidelige Indtryk af Gravscenen udslettet.

Sanct Hans Dag afholdtes Kildemarkedet i Tivilde, men da det var en Søndag, begyndte det først Kl. 4; allerede om Formiddagen var der imidlertid blevet opreist Tætte langs hele Gaden, Caronsjeller med Heste og Vogne erindrede om Dyrchavsbakken, og endogsaa et Théâtre français indløb de kunstfærdige Tivildensere til en aldrig før prøvet skousnydelse: europæisk Panorama, Sveaborgs Bombardement og den stærke Mand! Vogne i Hundreviis vare ankomne fra Omegnen, og ved Middagstid var det næsten umuligt at passere Veien, saa fuld var den af spadserende Bønder og Bondepiger, i deres smukke, alvorlige, mørkeblaa Dragt. Scenen var aldeles forandret, og naar man gik midt i al denne Tummel og Munterhed, naar man hørte den sturrende Musik fra Dandsfejlerne eller den ikke mindre gjennemtraugende Tromme ved Carousjellerne, faldt det vanskeligt at troe, at dette virkelig var Fortjættelsen af Gaardsdagens høitidelige Festsighed. Det var, som om den stille By var vaagnet af sin Dvale, ligesom den fortrollede Prindsesse i Eventyret, og nu vilde vise Verden, hvor fuldkommen dens Helbredelse havde været; hele Lysheden har i Sandhed noget Forhejet ved sig — kun eengang om Aaret lever Byen op paa denne Maade, een Dag seer man alle disse fremmede Ansigter, een Dag feires Saturnalerne, og ved det første Fanegal er Byen atter død og øde, og sover sin gamle Søvn, til Sanct Helena igjen vækker den til Liv næste Sanct Hans Dag!

Fr. S.

Pennesjeren.

Kab! Kab!, eller saadant Noget, sa'e Gaasen inde i sit mørke Kammer, og derefter vendte hun Halsen om og pilkede med Næbet i Bingen for at blive rigtig pæn til Spisetid. Een af de store Fjer — den, der var Klømand i Bingen — var gruelig stridig og vilde slet ikke sidde rigtigt, saa at Gaasen maatte rette mest paa den; men det blev Fjeren gal i Fanekammen for, og saa sa'e den saadan ved sig selv:

„Sikken en dum Gaas! den vil sætte tilrette, og den aner ikke, hvem den retter paa.“ For Fjeren vidste, hvad den duede til. — „Nu komme vi Fjer aldrig ud, uden naar hun strækker sig; det er rigtignok en daarlig Fornøielse; men vor Tid kommer vel ogsaa engang, vi ere da ikke bestemte til altid at hænge fast ved Dumheden;“ og da Fjeren havde sagt det, saa frullede den igjen. — Gaasen fik imidlertid ikke Noget at spise den Dag, men blev sat paa en Vogn og hjørt til nærmeste By. — Den kunde godt lide at høre, thi den var ingen Ven af at gaee og desuden meente den, at dette var mest passende for den, eftersom den var af romersk Kdel og hørte til den gamle Historie. — Men da den kom til Byen, var Vren forbi; den blev slagtet, stegt og spist, og da den var fordøiet, var der Ingen, der tænkte mere paa den. — Bingen derimod, den blev sparet, og sat bag et Haffebælt, hvor den vegeterede det meste af Dagen. — Hver Dag blev den ført ind i en nydelig Stue, hvor den bevægede sig imellem Flois Stole og Sillegardiner, ja undertiden kom den i nær Berøring med sine Herrer og Damer, der vel vare af Porcellain, men dog vare ligesaa morsomme som mange levende og havde en meget bedre Teint. — Dette Liv behagete imidlertid ikke den stolte Fjer, som vi kjende fra før af; den sa'e i den Anledning; „Vi Fjer ere for gode til at sidde bag et Haffebælt og til at seie Støv af; vor sande Bestemmelse er overhovedet ikke at virke i Forening, vi ere hver for sig istand til at udrette noget Stort,“ og ligesom den talte saaledes — rutsch — rev Pigen den ud af Bingen. See saa! nu var den bleven uafhængig og stulde gaee paa egen Haand, og nu vilde vi faae at høre, hvorledes det gif den.

I et Bærelse ikke langt derfra, hvor Pigen var, sad en ung Mand ved et Skrivebord og skar paa en Pen. Pennen var gammel og daarlig og at forbedre den vilde ikke ret lykkes for ham. Det kom formodentlig deraf, at hans Tanker, der vare langt borte fra det Arbejde, han havde for, ikke lode ham have No til at bøde paa den gamle Pen; thi den unge Mand var en aandrigh Digter, og en saadan har Meget at tænke paa; man kunde tydeligen paa hans Ansigt see de mange Indtryk og Tanker affpeilede, som hans rige Phantasi hentebe hjem til ham; men Pennen, der stulde holde fast paa dem, den manglede endnu, og derfor blev han utaalmodig og skar Splitten over og maatte begynde forfra igjen. — Han blev afbrudt af Pigen, der kom ind med en stor Pen i Haanden og sagde til ham: „See Herre! De skriver saa meget Delligt, at jeg rigtignok synes, De burde have en bedre Pen end den gamle, De der sidder og plager Dem med; jeg tænkte derfor, om De ikke vilde have denne herrens, den er vistnok god, og den frullede desuden saadan ud af Fjervingen, at jeg ikke kunde bruge Vingen til at seie af med.“ Digteren modtog Pennen med Glæde og begyndte at skære den — det lykkedes! Det var et høitideligt Lieblid for Pennen; den solte, at dens store Bestemmelse nærmede sig; den manglede endnu kun Indvielsen i den sorte Strøm, der var dens Kastale, for at blive almægtig. — Og det blev den; thi nu dyppte Digteren Pennen! — Med jærlige Sving vandrer den over Papiret og samler og ordner til vidige Billeder, saa lystevende, som om man saae dem med Ziet, alle de Tanker Phantasiens bringer den fra Hjemmet og fra fremmede Lande. — Alt kan Pennen bruge, haade Stort og Smaat, og med Forbauselse seer man, at Geniet veed at benytte selv det hverdags og Ringe i Skjønhedens Tjeneste. — Baae Unge og Gamle glæde sig over det Skreene og Enhver, der læser det, udbryder: „Det er en Mesterpen, som har skrevet det.“ — Pennen var nok ikke lidt stolt. — Sommetider beed rigtignok Digteren den lige ind til Marven, men det brod den sig ikke om; thi den vidste, at jo mere Digteren beed i den, jo mere blev den roest. — En Dag solte den ret sin Lykke og sagde til sig selv: „min Lod er misundelsesværdig; jeg bytter ikke med No-gen!“ — men i det samme reiste Digteren sig og lod Pennen staa i Blækhuset. „Det er tungt,“ tænkte den, „at blive i den Grad forsmat af sine Nærmeste, men det er jo en Skjebne jeg har tilfælles med mange andre, der udrette store Ting i Verden.“ Dermed trostede den sig. — Saaledes levede Pennen i lang Tid tilfreds med sig selv og den Plads, den indtog i Samsundet, og det uagtet Digteren ofte glemte den i Blækhuset. Men nu kan jo Enhver nok begribe, at Ingen kan have godt af at staa hele Dage i et Blækhus, og det havde heller ikke Pennen godt af; tilfidsst kuldebe den ud deraf, saa at den ikke skrev fedre end en gemeen Svovlsnit. — En Dag kastebe derfor den utaknemmelige Digter den ud af Binduet ned paa Gaden. „Hvorledes?“ tænkte den, „er det Takken for hvad jeg har udrettet? er jeg da ikke mere en Mesterpen?“ — Men al! det blev ikke anderledes; Ingen brod sig mere om den; den laae der paa Gaden i Regn og Slud, blev aldeles gult af Værgelse, og Publikum, som før havde roest den, traadte den nu under Fødder. — Dog, dens Tilværelse var ikke til Ende dermed, den stulde endnu gjøre Gavn i Verden. En Dag kom nogle Mænd forbi, hvor den laae midt paa Gaden; de gif to og to ved Siden af hinanden og de fleste af dem saae ned til Jorden med mørke Miner. — De vare Alle eens klædte. Een af dem tog Pennen op og tørrede den af i sit Ærme, uden at agte paa sin Uniform, og da han kom til sit Hjem, gjemte han den paa en Hylbe. Men Mandens Hjem var et kaldt og stummet Hus uden den ringeste Hyggelighed, og Beboerne vare heller ikke behagelige, deres Conversation var raa; Eder og Forbandelser saa gyselige, at det løb Pennen koldt ned af Ryg-

gen, hørte til Dagens Orden. Det var nemlig Slaveriet, Pennen var kommen i. — Det var for Meget for den, der var vant til at leve i Phantasiens delige Paladser; den var maaløs, men tænkte desto mere, og blev ganske frum af Sorg; thi den kunde ikke bære den Tort. Dog, Skjebnen vendte sig atter til det Bedre. — En Dag tog Slaven den ned af Hylben, rettede den ud og lavede en Tandstikker af den; det vil da sige ikke en simpel, men en, som foreskillede en Sabel med forgyldt Heste og forgyldt Skede, saa nydelig gjort Altammen, at man ikke kunde blive træt af at see der-paa. — Det havde nu Pennen slet ikke drømt om, at den stulde blive Militair; men saadan gaer det lidt i Verden, hvad man mindst tænker paa, det træffer suarest ind. — Slaven, der ikke selv havde Brug for Tandstikker, solgte den til en Kræmmer, som udstillede den i sit Bindue isøndt mange andre skjønne Sager. — Der saae en Dag en kjon lille Pige den, og saa tænkte hun, det var Noget for Frits, maastee stanger han saa ikke mere sine Tænder med Gaffelen, og saa kjøbte hun den og forærede ham den i Julegave. — Frits, der var hendes Ven, var Officer og Kammerjunker og havde saadanne delige sorte Knebelbarter. — Han blev meget glad for den, han trak ved mange Gange ud af Skeden — ja meget oftere end sin store Sabel og saa stangebe han sine hoide Tænder med den, og det klædte ham saa godt. — Alle hans Venner, som saae denne Sabel, beundrede den; isørigt bar han den ved sit Hjerte i den venstre Bestelomme; og der ligger den endnu. — Men Pennen, der havde for Skik at raisonere, kunde rigtignok ikke lade være at tænke ved sig selv: „Da jeg udrettede det Store i Verden og arbejdede i det Skønnes Tjeneste, blev jeg kastet paa Gaden, traadt paa og kom i Slaveriet — nu, da mit Arbejde er ringe og hverdags, er jeg elsket og agtet og heiler ved en Kammerjunktens Hjerte — men saadan er Verden!“

88.

Billedhuggerkonst.

— Modelen til den Hænder-Statue, som Byen Halle lader oprejse for ham, har Billedhugger Heibel for nylig udstillet i Berlin; den har vakt almindelig Beundring.

Krigsvæsen.

— Den største Metallkanon, som hidtil er bleven forfærdiget i England, blev støbt i Midten af Juli paa det kongelige Kanonstøberi i Woolwich Arsenal. Formen dertil var 10 Alen dyb og der medgik over 22,000 Pund Metal til Støbningen. Dette umaadelig store Stykke Støbt skal forsynes med Riffelgange og derefter benyttes ved Artilleriskolen paa Shoeburyness, til sammenlignende Prøver mellem Metallkanoner og Kanoner af Staal, samt af støbt og af smeddet Jern.

— Den engelske Regjering har besluttet, at lade de paa St. Helena værende Fængselsværdere udbedre, samt at opføre nye, for, saavidt muligt, at gjøre den uindtagelig.

Statistik.

— Antallet af de i de sidste ti Aar, indtil forrige Aars Slutning, til de engelske Straffecolonier udsendte Forbrydere var 5465; Omkostningerne derved beløb sig til 88 Millioner Daler, eller omtrent 1600 Daler for hver.

— Efter statistiske Sammenstillinger er der for Tiden i Europa 18,140 Stuepiller, 21,609 Stuepillerinder og 1773 Theaterdirectører; det samlede Antal Mennesker, som paa een eller anden Maade ere beskæftigede ved Theatrene, beløber sig til 82,206.

Blanding.

— Skibet Marienlyst, der i alle Henseender vinder udeelt Bifald, er nu saa stærkt besøgt, at der hverken paa selve Badeanstalten eller i dens nærmeste Omegn er noget Logis at erholde. Udlandet er stærkest repræsenteret ved Svenskere og Normænd; men der findes ikke saa Englandsere og Døyskere, og isøndt de Sidste vil Badesæden i denne Maaned indeholde „Erminister v. Manteuffel med Familie“.

— Det engelske Redningsbaad-Selskab er isørd med at anbringe Barometre paa alle Redningsstationerne ved Kysten, for at de omboende Søfarende i Tide kunne erfare, naar Storm er i Vente.

— Paa den store Landbrugssubstilling i Paris var der i en besteden Krog opstillet en Samling Redskaber, der havde dobbelt Interesse, dels som Udbygger, dels til Sammenligning med dem, som nu for Tiden anvendes. Der fandtes saaledes Pløve, Leer, Riser, Sege, Haffer, Spader, Gøtve, Forker, Zær, Sauge, Hamre og Vægjern; alle disse Gjenstande ere opgravede i Ægnet om den, fra Cæsars Krig i Gallien berømte, forlængst ødelagte By Alesia, og hidrører formeentligen fra det femte Aarhundrede efter Kristus.

— Enhver Frankmand betragter det italienske Sprøgsmaal fra sit særlige Synspunkt. Saaledes har en Professor i Dandskonsten, Markovski, opført Savoien's Indlemmelse paa sit Repertoire med et i den Anledning opfundet nyt comiff Pas: „Murmelydrenes Opvaagnen.“ Det er en Efterligning af de smaa Savoiarbforstøensfejeres Dands, som de saa ofte opføre paa Gaden til Kreis Toner, men Professorens Frembringelse er naturligvis afpasset efter et dannet Publikums Fordringer og han dandier den i Forening med en Demoiselle Lucile; det er selvfølgelig langt vidigere at see en ung Pige vegevis løste Benene iværet, end en fort Storsteensfejerdreng foretage denne Bevægelse.

— En Hestepodratter i Communen Bredene i Belgien har nylig haft det hieldue Træf, at otte drægtige Hopper i hans Æie alle have kastet Hingstfæl.

— Den neapolitanske Minister for de offentlige Arbejder, Savarese, har foræret Videnskaberens Academi i Paris et Cyprestræ med Rod, der i hans Nærværelse er opgravet ved Anlægget af en Kanal i Nærheden af Pompeii. Dette Træ, som var omtrent 36 Aar gammelt, da Herculanium og Pompeii bleve begravede i Aaret 79, stod fuldkommen opreist under de mangfoldige Lag, der havde ophobet sig over det i Løbet af atten Aarhundreder.

— Kongen af Delhis Slastrone er paa Transporten til Calcutta kommet til Benares den 7de Juni; den har, underligt nok, holdt heel, medens Kongedømmet gif i Stykker.